

Летючка-Додаток до „Робочого Народу“.

ПОКЛИК

до всіх робітників Канади, до членів соціалдемократичної партії і до всіх шейровців В. С. „Р. Нар.“.

Дня 27. грудня зачали ся були загальні збори Виваженої Спілки „Робочого Народу“. На ті збори зійшло ся ледви 11 шейровців, і то місцевих, бо через безробіття шейровці з провінції не явили ся. Між тими 11-ма було більше не партійних людей, що ще не дуже була би була велика хвиля, але біда лежала головно в тім, що між ними була більшість Кремарових і Ферлейових прихвостнів. Справжні робітники і справжні члени соц.-демократичної партії заважали вже в першім дні, що кремарівці і ферлейовці хотять дістати „Робочий Народ“ в свої руки. Ті підлазили ворожих нам людей, ті слуги ворогів робітничого руху вже завдавали уплянували собі дорогу, як они мають законити робітничу газету в свої руки. Они навіть вже мають наготовлені редакторів для „Роб. Народу“, які ніколи не були соціалдемократами і навіть свого часу публікували всілякими способами партійний рух.

Вороги соц.-демократії, виявляючи, що они в більшості, відзивали ся до партійних людей все і все такими словами, яких годі повторювати на сторінках газети. 27. грудня наради не скінчили ся. Відложено наради на понеділок 28. грудня. На тих других нарадах бувши член партії, якого викинув Відділ у Віннепігу, і якого виклав Ц. З. Ф. Укр. Соц. Дем. Партії, не знав інакше говорити, як лиш обкидати немислимими обидними словами членів партії. А що він мав своїх секунданти, які все, як настроєні ним скрипки, рипіли таким самим тоном, отже при таких самих обставинах збори, те могли відбудувати ся. Збори не докінчили ся і розійшли ся з ніччю.

Найгіршою долею в очіх тих сліпих орудій ворожих партій було те, що дотеперішні соц.-демократичні шейровці хотіли передати „Роб. Народ“ на власність партії.

Товариші! Чи є можливість, щоб на „Робочий Народ“, соц.-демократичний орган, мали вплив непартійні люди? Чи є можливість, щоб ці люди, котрі не стоять в рядах боротьби за визволення нас, котрі ворожо відносять ся до робітничого руху, могли чесно думати про робітничу газету? Осудіть самі!

Товариші! Ви всі ті, котрі може навіть не є членами соц.-дем. партії, але цілою душою прилягаєте до визвольного руху робітництва вже тому, що Ви є всі робітниками, чи Ви можете повірити в чистоту замірів тих людей, котрі хотять перевести газету робітничу в соц.-демократичні руки, в руки непартійних людей? Ви ж знаєте те, що соц.-демократія все і все виступає за робітниками, отже хоч ви і не всі стоїте в їх рядах, можете сміло сказати, що робітничу газету можуть вести лиш соц.-демократи, бо лиш они і то лиш они все і все ясно, сміло і рішучо борються робітничих інтересів.

Дотеперішня Дирекція В. С. „Р. Н.“ прийшла до переконання, що над „Роб. Народом“ доти будуть сварки, доти буде підпольна робота і доти він буде слабкий, доки ним не буде розпоряджатися лиш, і то виключно лиш соц.-демократична партія. Через те навіть ті шейровці, котрі

не є соц.-демократами, але є прихильниками робітничого руху, „Роб. Народу“, можуть сміло зваяжати ся на те, щоб віддати свій голос туди, щоб „Роб. Народ“ перейшов на власність партії.

Те, що „Роб. Народом“ мають право розпоряджатися непартійні люди а навіть ворожі робітничим люди, то те є просто раком, просто болякою на робітничому руху. Того раку треба раз позбутися, а се лежить в Ваших руках, Товариші Робітники.

Робітники! Шейровці! Збори розбили ся. Через те Дирекція В. С. „Роб. Нар.“ проголошує референдум, щоб Ви всі, як один муж голосували, чи „Роб. Нар.“ має перейти на власність Української Соціал-Демократичної Партії Канади, чи ні.

Товариші, Шейровці! Подумайте лиш над тим, що ті шейри, які Ви дали, служили на те, щоб робітники мали свою часопис. Подумайте над тим, що великий дохід, який би він і не був, був би все і все йшов на створення більшого руху партійного, і через те ніколи не був би тягнув якихсь особистих інтересів. Тим то зрозумієте Ви і се, що шейри ті, які Ви вложили не мали Вам правосити особистих інтересів, а лиш інтерес моральний, імено той, що Ви мали забезпечену газету. Але за те ті партійні товариші, котрі не мали шейрів все відтягали ся від безпосередньої допомоги, бо перше думали, що спілка певно має особисті інтереси, а друге через те, що они не радо дивили ся на те, що в самій спілці агенти буржуазних партій, агенти ворогів робітництва, які сиділи лиш на те в спілці, щоб шипувати, щоб лиш доносити буржуям, з якого боку не домагав „Роб. Нар.“, і як його можна знищити. А один з них то вже такий безличний, що хотів його викинути українські соц.-демократи, бо він пішов до Росії, підписав ся під інтернаціоналізм, і приваменіше тим хотів здобути собі прихильність українських робітників, що моваля, Ви хотіли мене викинути, то чужі люди, які не знають мене, зробили мене соціалдемократам. І ось з тою маркою хоче все таки підлазити під „Роб. Народ“.

Товариші! Коли „Роб. Народ“ перейде на власність партії, то перше всього та мораль на користь, яку Ви маєте з „Роб. Народу“, не лиш що лишніть ся Вам раз на все але будете мати раз на все ту певність, що „Роб. Народ“ все і все буде забезпеченим на всі часи. Друге те, що впадує всякі підозріння, що моваля, спілка робить „бізнес“ на „Роб. Народі“, а в репліці те, що будете все певні того, що ніка рука ворожої кліки, ворогів робітничого руху не досягне по нього, бо ті ворожі руки будуть за короткі.

Товариші! Ви маєте рішити. Ви маєте голосувати ось в який спосіб. Наколи Ви є за тим, щоб Українська Соц.-Дем. Партія Канади мала бути власником „Робоч. Народу“, то кажете слово **так**; наколи Ви не хочете цього, то кажете слово **ні**.

Висилайте листи або картки поштою на адресу секретаря Вид. Спіл. „Р. Н.“:

W. N. KOLISNYK
Box 3658 Sta. B. Winnipeg, Man.

В листі чи картці пишете лиш свій адрес і слова:

так — згоджуюсь
або
ні — не згоджуюсь.

Ось тут є картка, якою можете голосувати. Треба її виконати і вислати на поштову адресу.

Ім'я і назвено шейровця:
Місце пробування:
Чи „Роб. Нар.“ має перейти на власність Укр. Соц. Дем. Партії в Канаді?

Голосованє замикає ся 20. грудня 1914. р. Голоси по тім часі не будуть важкі.

Дирекція просить, щоб всі члени В. С. „Р. Н.“ взяли участь в голосованні, щоб відтак не було нарікань, що хто будь не знав про се. Всі імена голосуючих за чи против будуть проголошені в „Роб. Народі“, і се буде найкраща контроль голосування. Звичайна більшість рішить долю „Робочого Народу“.

Товариші! Уважайте, що Вашим інтересом є, щоб „Робочий Народ“ був під кермою соц.-дем. партії. Не дайте ся намовити порожнім людям, котрі будуть Вам підшептувати всяку всячину, щоб лиш відвести Вас від мої думки. Зв'яжіте ся на той рішучий крок, щоб раз на все забезпечити „Робочий Народ“!

За дирекцію В. С. „Р. Н.“

В. Н. Колісник.

Жінки! Дівчата!

Подруги мої!

Чи Вам красше живеть ся від мужика? Чи не ділите Ви недостатків і нужди рівно з ним? Ви знаєте що робітник, чи він муштина, чи жінка з тою мухою, яку висисає павук капіталіст. Йому все одно, якого полає та муха, аби лиш кров, аби була лиш нажива!

Робітничу класу хоче виволу, робітничу класу хоче звалити оттой проклятий лад. А робітничу класу се ще не самі муштини, се цілі родини з батьками, мамами, доньками і синами. І всі они терплять, і всім їм боротися за кращу долю.

Коли в родині нема любови, то там нема того найбільшого, найціннішого лучника який держить її, там є порожнеча; так само і з робітничою класою. Наколи лиш частина робочої класи бере участь в борбі, наколи лиш муштини будуть брати участь в борбі о визволення нас, тоді в тій борбі буде бракувати того найважливішого лучника, той родинної любови. Тоді буде відчувати той цілий гурт робітничих борців якусь порожнечу в своїх рядах. Не буде запалу, не буде тої непогамованої сили чуття, яка веде борців і на муки і на смерть.

Ми жінки, ми дівчата є тими, котрі впливають в серця борців чар тої непогамованої відваги. Ми природою призначені плекати любов для родин, для дітей; ми є тими вестальками, що стережуть вічного вогню чуття запалу.

Е. Гуцайло.

В новий світ.

Веселе сонце миготить,
Розгріває хрустальні хмари,
Розводить ясність по землі,
Розсипає сьвітліні чари.
В тонких флюїд миготить
Купається земля і море,
Розчинюється життя і смерть
І родить ся добро та горе.
Росте жажда життя — буя,
Кристалізуючись у волі,
Паде у вічний рух умов
І гойдаєсь в колиці долі.
Широкая, глибокая
Колиска та, що всіх нас носить,
З крутими сходами ціла.
Та сперта на всесвітній осі.
Ось тими сходами всьей мир
Іде до берегів колиски,
Жаждою жити, воля та,
Жене нас всіх, палять нам виски.
І всім в очіх один огонь,
Одна думка ріже в мозку:
Щоб легше йти, щоб спочивати,
Щоб постробити яку повою;
Щоб другий врятує ся і згинує
До берегів колиски долі —
Коли ж не хоче по добру,
То хоть насильно по неволі. —
І розгоряєть ся борба:
Хто їхати, — хто тягнуту буде?...
Колиска — ж гойдаєсь в одно,
Байдуже, як воюють люди.

А там далеко вперед нас
Блестить ся шлях, дорога права,
Там починаєсь рівнина,
Новая рівності держава.
Там буде суд для всіх прочан,
Читати муть а очей ті блиски:
Чи сам він йшов, чи впряг кого
В тяжкій шляху життя колиски.
Та нім дійдемо ми туди
До брам новітньої держави,
Ми вже впряжені у ярмо
Тверде, тяжке, старе, іржаве.
А до ярма почіпляна
Тяжка, велика каравана.
А там на ній усьо добро
Та гурт людей у ролі пана.
Що по дорозі ми знайдем,
Усьо спорій туди складаєм,
А що вже там стаєсь із тим,
Про те ми просто і не знаєм.
Ми й не питаємо про те,
Бо жили ся з ладом яремним,
Хоть де-хто скаржить ся клене,
Вважаєм те ділом даремним.
Таж ми так сковані ярмом,
Що відити нема в нас змоги,
Тому слідкуєм лиш вперед,
Чи ще великий пимат дроги.
А все що пидь, що крок вперед —
Нове добро, нові багатства,
А ми хилиєм ся по них.
А ми збираєм їх для панства.
А з каравана все кричать:
„Ми є суспільство, ми держава!
„Гей, ви, воли, що у ярмі,

„На знайдено нема в нас права!“
А ми хилиєм ся гуртом,
А ми згинаємо карчила,
Скрипить ярмо, болять кістки,
А з поту йде нова сила.
Що пидь, що крок, то ближше все,
І прокидаєть ся в нас віра.
Що пидь, що крок росте наш гурт,
Найслабшого клада зневіра.
А тягарі ростуть... ростуть...
Ярмо віддаєть глибше... глибше...
Впрягли дитий, свої жінки,
Щоб до рівнин дійти лиш ближше.
За нами ж сміх ворожий йде.
Глузування, з'їдливі кпини,
Що мріє всі про рівнину,
Се єни недолітка дитини.
А ми що крок то ближше все
До брам новітньої держави —
Ярмо вже муляє кістки.
Ярмо ціліське вже криваве,
У спеку прагнуть нас жара.
У слоту дроз сівче і холод.
А в парі з тим морочить нас
Старий наш друг болючий голод.
Кому судилось першим йти,
Той видить шлях, той видить брами
„Готуйтеся — кличе — до борби.
Готуйтеся вже на суд з панамі.
Останні сили всі аберіть,
Згуртуйтеся всі в одну спільку.
Та хоть зрослись ви із ярмом,
Розломите його мов гілку.
Та ж не присгодьте нам вийти
В державу рівності і права

З ярмом на шиї, як воли,
Бо не неволі се держава.
Се ж вже колиски береги,
Що двоє єи ми ґрунтували, —
Се вже розлогі рівнини, —
На певний гладкий шлях попали.
А каравану рознесіть,
Щоб і сліду по ній не стало,
Щоб стерлось рабське пятно.
Що так до вас оно пристало.
Розправте ся останній раз
Із караванними панамі,
За всі кістки, що вкрили шлях,
Судить їх нім дійдуть до брами.
А накопичене добро
Зложіть державі як придане;
Для спілки народів нових
Оно залогом права стане.
Торгу над ним щоб не було,
Чи мов се, чи твоє буде,
А все державне, рівне всім,
Бо рівні там будуть всі люди.
Ану ж готуйтеся до борби,
Ану ж гуртуйтеся всі яремні, —
Усі зусилля нас спинить,
Усі ті заходи даремні.
Останній ступінь перейдім
Кривавого шляху колиски,
Он ясні брами, сьвіт новий,
Он рівності сьвітлий блиски.
Веселе сонце миготить,
Розгріває хрустальні хмари,
Розводить ясність по землі,
Розсипає сьвітліні чари.